

Sygn. akt I C 1337/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 października 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie I Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Karol Smaga

Protokolant: Sylwia Łyś

po rozpoznaniu w dniu 17 października 2014 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa T. K.

przeciwko miastu (...)

o zapłatę

I. oddala powództwo,

II. zasądza od T. K. na rzecz miasta (...) kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 1337/14

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 26 lutego 2014 roku powód T. K. wniósł o zasądzenie od miasta (...) kwoty 17,60 złotych z ustawowymi odsetkami oraz o zasądzenie na kosztów procesu.

W odpowiedzi na pozew pozwany, reprezentowany przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego K. K. (pełnomocnictwo – k. 27) wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 21 stycznia 2013 roku T. K. złożył wniosek o udzielenie bonifikaty od opłat rocznych z tytułu użytkowania wieczystego ułamkowej części nieruchomości gruntowej związanej z lokalem mieszkalnym numer (...) przy ulicy (...) w W. (bezsporne).

W odpowiedzi na powyższy wniosek T. K. otrzymał pismo z dnia 8 lipca 2013 roku, w którym odmówiono mu udzielenia bonifikaty. Pismo to nie było podpisane (pismo – k. 3-4).

W dniu 23 sierpnia 2013 roku T. K. udał się do urzędu, gdzie złożył dwa pisma. W pierwszym wniósł o wyjaśnienie, dlaczego pod pismem z dnia 8 lipca 2013 roku nie ma podpisów. W drugim wniósł o zwrot kosztów dojazdu do urzędu w wysokości 8,80 złotych (pisma – k. 5-6).

Pismem z dnia 23 sierpnia 2013 roku Naczelnik Wydziału (...) dla D. Ś. poinformował T. K. o anulowaniu decyzji z dnia 8 lipca 2013 roku i załączył do pisma nową podpisaną decyzję. Do pisma załączony był banknot 10 złotych tytułem zwrotu przez pracownika, który popełnił błąd poniesionych przez T. K. kosztów (pismo – k. 7).

W dniu 24 września 2013 roku T. K. ponownie udał się do urzędu, gdzie złożył pismo z dnia 24 września 2013 roku, w którym wezwał do zapłaty kwoty 17,60 złotych tytułem poniesionych kosztów dojazdu oraz zwrócił kwotę 10 złotych, wskazując na nieprawidłową formę zwrotu poniesionych kosztów (pismo – k. 9).

Powyższy stan faktyczny był w sprawie niesporny i został ustalony na podstawie załączonych do akt sprawy dokumentów, których prawdziwość i wiarygodność nie nasuwała żadnych wątpliwości i nie była kwestionowana przez strony.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Na wstępie poczynić należy kilak uwag na temat podstawy odpowiedzialności pozwanego w niniejszej sprawie, tj., czy to będzie art. 417 kc, czy art. 415 kc.

Zgodnie z brzmieniem przepisu art. 417 § 1 kc za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca te władzę z mocy prawa. Jedną z przesłanek odpowiedzialności jest działanie lub zaniechanie musi nastąpić przy wykonywaniu władzy publicznej. Wykonywanie władzy publicznej dotyczy wszystkich form działalności państwa, samorządu terytorialnego i innych instytucji publicznych. Wykonywanie takich funkcji łączy się z reguły z możliwością władczego kształtowania sytuacji jednostki, jest realizowane w sferze imperium, w której - w odróżnieniu od sfery dominium - działanie władzy wyposażone jest w przymus jej realizacji, a zatem gdy władza publiczna posiada kompetencje do stosowania swych uprawnień wobec innych podmiotów. Tym samym władza publiczna dysponuje silniejszymi niż jednostka uprawnieniami, co wyraża się w powszechnie akceptowanej i stanowiącej istotę prawa publicznego zasadzie braku równorzędności stron, charakterystycznej dla stosunków zawierających element działalności zewnętrznej państwa.

W ocenie Sądu takie stosunek nierówno rzędności nie występuje w niniejszej sprawie. Powód i pozwany są stronami stosunku prawnego rzeczowego (cywilnego), jakim jest prawo użytkowania wieczystego. W przypadku odmowy uwzględnienia wniosku o udzielenie bonifikaty, użytkownik wieczysty ma prawo wystąpienia z żądaniem o zobowiązanie właściciela nieruchomości do zobowiązania do złożenia oświadczenia woli – art. 64 kc. Stanowisko to potwierdzają poglądy wyrażone w orzecznictwie, iż sprawa w przedmiocie udzielenia bonifikaty nie stanowi sprawy administracyjnej, wobec czego brak jest podstaw do orzekania przez organ administracji publicznej w formie decyzyjnej (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w O. z dnia 19 lutego 2004 r., I SA (...), postanowienie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. z dnia 6 maja 2010 r., I SAB/Wa 96/10).

W związku z powyższym podstawę odpowiedzialności pozwanego stanowić będzie przepis art. 415 kc, zgodnie z którego brzmieniem, kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. Według tego przepisu za szkodę odpowiada osoba, której zawinione zachowanie jest źródłem szkody. Ocena odpowiedzialności pozwanego na tej podstawie prawnej wymagała zatem ustalenia tego, czy zachowanie pozwanego było bezprawne, zawinione oraz czy i jaką spowodowało szkodę u powoda.

Bezprawność ujmowana jest jako sprzeczność z obowiązującym porządkiem prawnym. Bezprawność jest kategorią obiektywną, chodzi o to, czy czyn sprawcy był zgodny, czy też niezgodny z obowiązującymi zasadami porządku prawnego. Źródła owych zasad wynikają z:

1. norm powszechnie obowiązujących - jako reguł postępowania wyznaczonych przez nakazy i zakazy wynikające z norm prawa pozytywnego, w szczególności prawa cywilnego, karnego, administracyjnego, pracy, finansowego itp.;
2. nakazów i zakazów wynikających z zasad współżycia społecznego - dobre obyczaje (Bieniek Gerard, Ciepła Helena, Dmowski Stanisław, Gudowski Jacek, Kołakowski Krzysztof, Sychowicz Marek, Wiśniewski Tadeusz, Żuławska Czesława Komentarz do kodeksu cywilnego. Księga trzecia. Zobowiązania. Tom I Warszawa 2002 Wydawnictwo Prawnicze LexisNexis).

Czyn pozwanego polegający na przesłaniu pisma przez pracownika pozwanego był bezprawny. Normalnym bowiem w polskim porządku prawnym jest, że aby określone oświadczenie woli wywołało określony skutek prawny, jeśli jest dokonywane na piśmie, musi być podpisane przez osobę uprawnioną do reprezentacji podmiotu składającego oświadczenie. Przesłanie powodowi pisma niepodpisanego było nieprawidłowym załatwieniem jego wniosku o udzielenie bonifikaty. Było też działaniem zawinionym polegającym na niedbalstwie pracownika pozwanego.

Niezależnie od powyższego wskazać należy, że powód nie wykazał faktu poniesienia szkody. Pozwany w odpowiedzi na pozew zakwestionował poniesienie przez powoda kosztów dojazdu, twierdząc, że powód tej okoliczności nie wykazał.

Zgodnie z dyspozycją art. 6 kc ciężar udowodnienia powstania i wysokości szkody obciąża tego, kto z faktu wywodzi skutki prawne, w niniejszej sprawie powódki. Odnosnie powyższych okoliczności powód ograniczył się jedynie do wskazania w pozwie wysokości należnego mu odszkodowania. Nie poparł jednak tych twierdzeń żadnymi dowodami, nie złożył biletów, na podstawie których korzystał z komunikacji miejskiej podróżując do urzędu, nie wniósł o przesłuchanie na te okoliczność świadków, czy stron. Tym samym nie wykazał powstania szkody, ani jej wysokości. Zgodnie bowiem z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego (por. wyrok z dnia 17 grudnia 1996 r. I CKU 45/96, Wokanda 1997/5/8) rzeczą Sądu nie jest zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzania z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 § 1 kpc), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne. Natomiast same twierdzenia strony nie stanowią dowodu w postępowaniu cywilnym (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2001 r., I PKN 660/00, Wokanda 2002/7-8/44).

Mając na uwadze powyższe Sąd, wobec nie wykazania przez powoda zaistnienia kumulatywnie wszystkich przesłanek określonych w art. 415 kc, oddalił powództwo w całości.

W niniejszej sprawie Sąd w całości oddalił powództwo wytoczone przez T. K.. Dlatego to powód jest tą stroną procesu, która przegrała przedmiotową sprawę, w związku z tym obowiązany jest zwrócić pozwanemu poniesione przez niego koszty procesu. Warunkiem zasądzenia od strony przegrywającej na rzecz przeciwnika kosztów procesu jest zgłoszenie żądania, który w niniejszej sprawie został spełniony, albowiem pełnomocnik pozwanego w odpowiedzi na pozew wniósł o zasądzenie kosztów procesu. W skład kosztów należnych stronie powodowej wchodzi wynagrodzenie radcy prawnego w kwocie 60 złotych (§ 2 w zw. z § 4 w zw. z § 6 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu, Dz.U. Nr 163, poz. 1349 z późn. zm.).